

mere i Ejendomsskyld, og dette har man ønsket at udelukke, dog saaledes, at i Tilfælde af, at Ejendommen skifter Ejer, eller bliver udstykket, falder denne Begunstigelse bort. Endelig er der foreslaaet, at Ejendomme, for hvilke Ejendomsskylden er mindre end 50 Øre om Aaret, skulle være fuldstændig fritagne. — Dernæst er der foreslaaet nogle særlige Bestemmelser med Hensyn til Byerne. Her gør der sig jo i Særdeleshed for Bygningsafgiftens Vedkommende særlige Forhold gældende. Bygningsafgiften er efter sin Karakter noget andet end Hartkornsskatten. For en meget væsentlig Del maa det siges, at Bygningsafgiften er en indirekte Afgift, som gennem Lejen væltes over paa Forbrugerne. Det vilde derfor ikke kunne anses for forsvareligt, om man, naar man gaar hen og hæver eller nedsætter Bygningsafgiften, uden videre vilde lade Differencen mellem den nuværende Bygningsafgift og den fremtidige Ejendomsskyld tilfalde Ejerne. Dette vilde være en umotiveret Gave. Det naturlige maa være, at den Forskel, som fremkommer mellem den hidtidige og den fremtidige Skat, kommer Kommunerne til gode. Det er derfor foreslaaet, at der som Tillægsafgift til Ejendomsskylden til Staten skal kunne opkræves af Kommunerne, saavel i Kjøbenhavn som i Købstæderne, et Beløb, som svarer til Forskellen mellem den Bygningsafgift, som hidtil har været udredet til Staten, og den fremtidige Ejendomsskyld til Staten. For saa vidt imidlertid Kommunerne benytte sig af denne Adgang — det er en Ret, der aabnes for Kommunerne, det er ingen Forpligtelse — vil der kunne fremkomme ret store Forskydninger, dersom Bygningsafgiften pludselig ombyttes med en Skat af denne Størrelse, der bliver paalignet paa et helt andet Grundlag. Forskydninger, som paa en meget uheldig Maade ville kunne forrykke Værdiforholdene, og som derfor bør undgaas. Det er derfor foreslaaet, at for saa vidt Byerne benytte sig af den Ret, som saaledes aabnes for dem, skal der samtidig kunne vedtages en Bestemmelse om, at der gennem en Aarrække, indtil Aar 1930, finder en Overgangsperiode Sted, saaledes at i denne Tid synker den hidtidige Bygningsafgift gradvis, medens Ejendomsskylden ligeledes gradvis stiger til sit fulde Beløb. Forholdet vil da blive det, at Byerne indkassere af deres Ejendomme de Skatter, som til enhver Tid paahvile disse, dels i Form af Bygningsafgift, dels i Form af Ejendomsskyld, medens til Gengæld Kommunerne indbetale

til Staten under eet, det Beløb, det paahviler Ejendommene at udrede som Ejendomsskyld til Staten.

Dette er de Enkeltheder i de to Lovforslag, som jeg har fundet Anledning til her at fremdrage. Jeg haaber, at ærede Medlemmer ville faaet det Indtryk, at en ledende Hovedtanke ved Udarbejdelsen af disse Forslag har været den, at søge at tage ligeligt Hensyn til alle berettigede Krav, at forene de forskellige Anskuelser, bringe dem i Samklang med hinanden, og at gøre det ny Skattesystem saa simpelt og let anvendeligt som muligt. Det er at haabe, at disse Forslag maa blive mødte med Velvillie af begge Rigsdagens Ting.

Jeg gaar derefter over til det tredje Lovforslag, som jeg har anmeldt. Det bevæger sig paa et meget mere begrænset Omraade, men det staar dog i en vis Sammenhæng med de andre, navnlig med Forslaget om Ejendomsskyld. Det gaar ud paa at foretage en Nedsættelse af Jordebogsafgiften i de tidligere slesvigske Distrikter, som efter Fredslutningen i 1864 bleve indlemmede i Kongeriget. Beskatningsforholdene i Slesvig vare meget forskellige fra Beskatningsforholdene i Kongeriget. Da disse Distrikter — det drejer sig om 8 Sogne ved Kolding, nogle Sogne ved Ribe samt Ærø — bleve indlemmede i Kongeriget, blev der nedsat en Kommission, som skulde tage under Overvejelse, hvorledes Beskatningen af de faste Ejendomme burde ordnes; derefter vedtoges Loven af 29de Marts 1867, som fastslog Bestemmelserne desangaaende. Forholdene i Slesvig vare ikke blot meget forskellige fra Kongerigets, men de vare til lige i høj Grad indviklede og vanskelige at finde ud af. De vare dernæst indbyrdes meget forskelligartede; der kunde være Forskel mellem Amt og Amt, ja mellem Sogn og Sogn. Hvad der navnlig gjorde Beskatningsforholdene i de slesvigske Distrikter indviklede, var en Sammenblanding mellem egentlig Statsskatter og Domæneafgifter, eller hvad vi nærmest kalde Jordebogsafgifter. Medens der i Kongeriget er en bestemt Adskillelse mellem paa den ene Side Skatter, som paalægges af Staten i Kraft af dens almindelige Beskatningsmyndighed, og som tilsvares af alle under visse bestemte Betingelser, og paa den anden Side Jordebogsafgifter, der, selv om de svares til Staten, dog ere Afgifter af en privatretlig Karakter ligesom f. Eks. Arvefæsteafgifter, saa gik i Slesvig slige Afgifter for en stor Del mellem hinanden, og det var ofte umuligt at afgøre, hvad